

Rade Drainac

(18999 - 1943)

Rodni breg

Na peskovitoj padini nišu se tuje;
Pod njima bujni mravinjaci,
Često, ovuda, nečujni koraci
Gluvih noći do kolena gaze,
A koji put, kad dunu oluje,
Zelenom dolinom, sve do planinskog ždrela,
Glas neke kobne ptice zoru pomračuje.

Neki krupan, crveni cvet
Raste ispod mrkih senika,
Kao kandila šumskom bogu.
Sa tog sam brega, davno, odlutao u svet,
Te ne znam dal i još u kojoj brezi
živi slika
Mog prozeblog detinjstva,
Svetačkih i bosih nogu?...

Klasične strofe

Bio bi mi potreban razmak od sto leta
Da saznam kakvim sam strahotama savremenik bio.
Šta je propast Mikene pod kojom limun cveta,
Pad Troje i rušenje Pergama,
Iza čijih se zidina krvavi Danajac krio?
Ne prokunite me ako me vidite sama
Gde hodam daleko od ljudi
Drumovima uz koje glogovi procvetaše!
I neka vas ništa ne začudi
Vidite li me zagledanost u zvezdano nebo
S ove crne zemlje naše!

O bolje, bolje uopšte da se nisam rodio
Pre no što svetom minu zli vetrovi ljudske krvi!
Bio bih tako srećnik prvi
Koji se od svoje sudbine sakrio
U vatrenu volju bogova koji se javljaju samo
Kad žele do u beskraj da otkriju svoja čuda.
Ali ko zna od nas zašto se rađamo i kuda lutamo.
U najvećem bolu sveta, nemi kao Buda?